

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **SOLAR ČERNILOV s.r.o.**, se sídlem Plaská 622/3, Praha 5, zast. Mgr. Erikem Kolanem, LL.M. Eur., advokátem se sídlem Husova 240/5, Praha 1, proti žalované: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, proti rozhodnutí ústředního ředitele žalované ze dne 3. 7. 2015, č. j. 052105914/727/15/90.221/Kr, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2018, č. j. 11 Af 57/2015 - 155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Erika Kolana, LL.M. Eur., advokáta se sídlem Husova 240/5, Praha 1.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí jejího ústředního ředitele specifikované tamtéž a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zmíněným rozhodnutím ústřední ředitel rozhodoval o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2015, č. j. 052105914/397/15/52.104/Št.

[2] Žalobkyni byla uložena pokuta za správní delikt spočívající v porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění v době

rozhodné, kterého se měla dopustit tím, že nedodržela věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny upravené v bodě 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 (dále jen „cenové rozhodnutí 7/2011“), čímž získala nepřiměřený majetkový prospěch. Prvostupňovým rozhodnutím jí byla uložena pokuta ve výši 14 250 000 Kč, ústřední ředitel pokutu snížil na 11 459 000 Kč. Výše pokuty měla být v obou případech na spodní hranici zákonného rozmezí podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, tedy ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu. Pokuta byla snížena proto, že ústřední ředitel přehodnotil jeho výši.

[3] Žalobkyně vyrábí ve své provozovně v obci Černilov elektřinu využitím slunečního záření. V roce 2012 na ni čerpala podporu podle zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění v době rozhodné. Zvolila podporu formou zeleného bonusu, jehož výši určoval bod 1.9 cenového rozhodnutí 7/2011: rozhodným kritériem byl jednak instalovaný výkon zdroje, jednak datum jeho uvedení do provozu. Žalobkyně uplatnila zelený bonus ve výši 11 570 Kč/MWh stanovený pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010. Dle správních orgánů však měla uplatnit zelený bonus stanovený pro zdroje s výkonem nad 100 kW uvedené do provozu v roce 2011, který činí pouze 4 530 Kč/MWh. Proto dle jejich závěrů nedodržela věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí 7/2011 a dopustila se shora uvedeného správního deliktu.

[4] V projednávané věci je sporné, k jakému datu byla elektrárna žalobkyně uvedena do provozu. Pro úplnost lze dodat, že na výši instalovaného výkonu panuje shoda. Žalobkyně sice zařadila svoji elektrárnu mezi zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW a žalovaná mezi zdroje s výkonem nad 100 kW, tato odlišnost je však způsobena rozdílným nastavením hraničních hodnot výkonů pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 a 2011 (v podrobnostech srovnej citovaný bod 1.9 cenového rozhodnutí 7/2011).

[5] Správní orgány vycházely při určení data uvedení do provozu z Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí 4/2009“), účinného v době tvrzeného uvedení do provozu, tj. v roce 2010. Podle jeho bodu 1.9 platilo, že se *uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů*. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v roce 2010 uplatňovala podporu formou výkupních cen, bylo rozhodné, kdy začala vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční sítě. K tomu dle správních orgánů došlo až v roce 2011, neboť teprve tehdy bylo v elektrárně nainstalováno měřicí zařízení a žalobkyně začala dodávat a fakturovat elektřinu dodanou do distribuční sítě.

[6] Žalobkyně tyto závěry rozporovala řadou námitek. V nynější fázi věci jsou podstatné zejména ty, dle kterých došlo k uvedení do provozu již v roce 2010 v souvislosti s připojením elektrárny do distribuční sítě (prvním paralelním připojením) a žalobkyně legitimně očekávala, že sporné ustanovení bude vykládáno tímto způsobem.

pokračování

[7] Městský soud nejprve její argumentaci nepřisvědčil a žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 57/2015 – 84. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalobkyně pro nepřezkoumatelnost zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016 – 102, a městský soud byl zavázán k tomu, aby se v dalším řízení vypořádal se všemi žalobními body a vyjádřil se k důkazním návrhům žalobkyně.

[8] V nyní napadeném rozsudku městský soud svůj závěr přehodnotil a přisvědčil námitkám žalobkyně, dle kterých může k uvedení do provozu dojít již prvním paralelním připojením, tj. v nynější věci v roce 2010. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017 – 82, č. 3737/2018 Sb. NSS, vydaného v mezidobí, ve kterém byly řešeny shodné právní otázky, jako bylo třeba posoudit v nynější věci.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka má za to, že z bodu 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009 jasně vyplývá, že pro splnění podmínek pro uvedení do provozu v roce 2010 bylo nutné začít *vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen*. Výkupní ceny lze přitom uplatnit jen za naměřenou elektřinu (bod 1.2 cenového rozhodnutí 4/2009), tj. po instalaci měřicího zařízení a taková elektřina by také byla vykázána a fakturována. Pouze tento výklad může dle názoru stěžovatelky zajistit soulad s § 52 energetického zákona a § 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů.

[10] V této souvislosti poukazuje též na podmínky uvedení do provozu dle vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 478/2012 Sb., o vykazování a evidenci elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a biometanu, množství a kvality skutečně nabytých a využitých zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie, a pozdější vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů).

[11] Elektrárna není uvedena do provozu prvním paralelním připojením. Jednak to nevyplývá z cenového rozhodnutí 4/2009, jednak jde o úkon, který slouží pouze k odzkoušení výroby. Ostatně také závěrem souvisejícího protokolu ČEZ Distribuce, a. s., je, že zdroj může být ode dne provedení kontroly provozován paralelně s distribuční soustavou, nikoli že zdroj je připojen. Okamžik galvanického připojení k elektrizační soustavě nastává až sepnutím úsekového odpínače provozovatelem distribuční soustavy do polohy *zapnuto* po instalaci elektroměru obchodního měření. První paralelní připojení je pouze jedním z kroků k uvedení výroby do provozu, jak vyplývá i z pravidel pro provozování distribuční soustavy platných pro rok 2010, a je spojeno pouze s jednorázovým vyrobením a dodáním elektřiny, což nelze považovat za splnění podmínky *vyrábět a dodávat elektřinu*.

[12] Odůvodnění rozsudku sp. zn. 4 As 257/2017 se dle názoru stěžovatelky neopírá o právní předpisy. Vychází výlučně z komentáře k energetickému zákonu a výkladového stanoviska Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 10. 2010, komentář však byl dezinterpretován (hovoří o legální dodávce ve smyslu odzkoušení výroby, nikoli uvedení do provozu) a z výkladového stanoviska vycházet nelze. Energetický regulační úřad nebyl oprávněn k podání autentického výkladu předpisu (viz také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 33 Cdo 5302/2008), stanovisko nemohlo založit legitimní očekávání, neboť bylo vydáno v rozporu s věcnými podmínkami cenového předpisu, a netýká se rozhodovací činnosti stěžovatelky. Nesouhlasí ani s poukazem na výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu ze dne 19. 2. 2018.

[13] Výklad čtvrtého senátu považuje za rozporný s účelem a smyslem cenových předpisů a „legalizující“ výkladové stanovisko z roku 2018, které obhájí správnost stanoviska z roku 2010. Povinností stěžovatelky jako správního orgánu České republiky však je hájit zájmy státu, daňových poplatníků a koncových spotřebitelů elektřiny.

[14] Namítá, že napadený rozsudek je v rozporu s četnou judikaturou krajských soudů, rozhodovací praxí stěžovatelky i Energetického regulačního úřadu (v roce 2011) a prvním rozsudkem městského soudu vydaným v této věci. Poukazuje též na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 32 Cdo 1051/2015, č. 104/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní.

III. Vyjádření žalobkyně

[15] Žalobkyně zcela souhlasí s aplikací závěrů rozsudku sp. zn. 4 As 257/2017 na projednávanou věc a upozorňuje na postavení Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu, který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování správních soudů. Dřívější judikatura krajských soudů i praxe stěžovatelky již byly překonány a povinností městského soudu bylo judikaturu Nejvyššího správního soudu respektovat.

[16] Setrvává na tom, že podmínky uvedení do provozu splnila již v roce 2010 a stěžovatelka dotváří další pravidla nad rámec cenového rozhodnutí 4/2009. Poukaz na vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu (viz bod [10] tohoto rozsudku) žalobkyně považuje za zcela irelevantní, neboť tyto vyhlášky byly účinné až od 1. 1. 2013, respektive 1. 6. 2016.

[17] Má za to, že stěžovatelka chybně vykládá pojem prvního paralelního připojení. Vysvětluje, že při prvním paralelním připojení dochází ke kontrole výroby, odzkoušení ochrany a ověření, zda je výroba schopna paralelního provozu s distribuční soustavou. Výrobna tedy vyrábí elektřinu a dodává ji do elektrizační soustavy, a to legálně. Jestliže je připojení uskutečněno přes úsekový odpínač, již při prvním paralelním připojení je tento odpínač dán do polohy *zapnuto*.

[18] K námitce dezinterpretace komentáře k energetickému zákonu uvádí, že to byla stěžovatelka, kdo opakovaně upozorňoval na § 52 odst. 1 písm. b) energetického zákona na podporu svého názoru, že podmínky bodu 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009 mohou být

pokračování

splněny teprve prostřednictvím měřené dodávky elektřiny. Stěžovatelka však vždy ignorovala úplné znění citovaného ustanovení definujícího neoprávněnou dodávku elektřiny do elektrizační soustavy. Komentář, na který odkazoval čtvrtý senát, k této problematice pouze konstatoval, že legální může být i dodávka bez měřicího zařízení, bylo-li to smluvně sjednáno. Příkladem takové dodávky je právě první paralelní připojení elektrárny k distribuční soustavě.

[19] Odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1051/2015 považuje za nepřiléhavý. Závěrem Nejvyššího soudu bylo, že podmínka *vyrábět a dodávat elektřinu* nemohla být splněna, pokud v roce 2010 došlo pouze k nelegální dodávce elektřiny, v odkazované věci však na rozdíl od věci nyníšší nedošlo k prvnímu paralelnímu připojení v roce 2010, ale až v roce 2011.

[20] Žalobkyni není zřejmé, z čeho stěžovatelka dovozuje, že její povinností je hájit zájmy daňových poplatníků a koncových spotřebitelů elektřiny, jelikož v zákoně není nic takového uvedeno. Co naopak ze zákona vyplývá, je povinnost stěžovatelky postupovat v souladu s právními předpisy a řídit se právním názorem městského soudu [§ 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Odkaz na zatížení státního rozpočtu je politickým a populistickým argumentem, který nemůže v soudním řízení obstát.

[21] Uzavírá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný a zákonný a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatelku jedná zaměstnankyně, která má právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie (§ 102 a násl. s. ř. s.). Byť se jedná o druhou kasační stížnost podanou v této věci, není dán důvod nepřipustnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož se týká otázek Nejvyšším správním soudem dosud neřešených; první rozsudek městského soudu byl zrušen pro nepřezkoumatelnost.

[23] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Jak již bylo uvedeno, podstatou projednávané věci je otázka, kdy (ve kterém roce) byla stěžovatelčina elektrárna uvedena do provozu. Na odpovědi závisí zařazení zdroje do příslušné kategorie a určení výše podpory elektřiny ze slunečního záření, kterou měla stěžovatelka čerpat v roce 2012. Stěžejní je výklad bodu 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009, dle kterého platilo, že se *uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu*

s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.

[26] Senát rozhodující v dané věci plně souhlasí s aplikací závěrů rozsudku sp. zn. 4 As 257/2017 na projednávanou věc, neboť v odkazované věci byla řešena shodná právní otázka (výklad podmínky *vyrábět a dodávat elektřinu*).

[27] Věci byly shodné též v podstatných skutkových rysech. K výstavbě elektráren a prvnímu paralelnímu připojení došlo v obou případech ještě v roce 2010 (ve správním spise v této věci k tomu viz zejména smlouvu s ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 25. 11. 2010 o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě č. 10_CEZDI_02762513, protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ze dne 1. 12. 2010, a rozhodnutí ze dne 16. 12. 2010 o udělení licence č. 111017110 pro výrobu elektřiny, právní moc 21. 12. 2010), fakturační elektroměr však byl namontován až v roce 2011 a teprve v roce 2011 došlo k první fakturaci elektřiny s uplatněním podpory formou výkupních cen (viz zejména montážní list od ČEZ Měření, s. r. o., ze dne 7. 2. 2011, fakturu ze dne 7. 3. 2011 a smlouvu s ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 21. 3. 2011 o podpoře výroby elektřiny č. 3020641/0071/OZE/11, s formou podpory výkupní ceny). Pro úplnost lze dodat, že v nynější věci došlo v roce 2012 ke změně formy podpory na zelený bonus (viz smlouvu ze dne 3. 2. 2012 o podpoře výroby elektřiny č. 3777221/0071/OZE/12).

[28] Poukaz stěžovatelky na to, že rozsudek sp. zn. 4 As 257/2017 je v rozporu s dřívější rozhodovací praxí krajských soudů či správních orgánů, je irelevantní. Jak správně podotýká žalobkyně, tato praxe byla odkazovaným rozsudkem vyhodnocena jako nezákonná a nadále by se při jejím posuzování mělo vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu.

[29] Krajské soudy jsou judikaturou Nejvyššího správního soudu vázány v tom smyslu, že jsou povinny k ní přihlížet a skutkově a právně obdobné případy rozhodovat v souladu s jejími závěry. V konkrétním případě mohou postupovat odchýlně pouze tehdy, pokud svůj názor náležitě zdůvodní a proti důvodům Nejvyššího správního soudu vystaví vlastní ucelenou argumentaci, obecně je nicméně žádoucí, aby jejich rozhodnutí judikaturu Nejvyššího správního soudu sledovala, a rozhodovací praxe byla v podobných případech stejná. Tímto způsobem je zajišťována jednotu a zákonnost rozhodování v intencích § 12 s. ř. s.

[30] Obdobným způsobem jsou vázány správní orgány. Byť právní názor správních soudů je pro ně kasačně závazný pouze v konkrétní věci, neznamená to, že by judikatura neměla precedenční význam ve výše popsaném smyslu. Jednotou rozhodování podle § 12 s. ř. s. není míněna pouze jednotná linie judikatury správních soudů, ale též souladné rozhodování správních orgánů, neboť Nejvyšší správní soud představuje vrchol soudního systému kontrolujícího dodržování zákonnosti v rámci veřejné správy (srovnej POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, 1152 s., § 12).

pokračování

[31] Svojí judikaturou je ze shodných důvodů vázán též Nejvyšší správní soud a k její změně či odstranění případných rozporů lze dospět výlučně postupem podle § 17 s. ř. s., tedy postoupením věci rozšířenému senátu.

[32] Rozhodující senát v nynější věci neshledal důvod odchýlit se od již přijatých závěrů a námitky stěžovatelky, které jsou polemikou s rozsudkem sp. zn. 4 As 257/2017, hodnotí jako nedůvodné.

[33] V odkazované věci dospěl k tomu, že v případě uplatnění podpory formou výkupních cen lze za uvedení zařízení do provozu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ve spojení s bodem 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009 považovat i dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci prvního paralelního připojení výroby k distribuční soustavě po získání licence na výrobu elektrické energie. Byl si přitom vědom toho, že při prvním paralelním připojení dochází „pouze“ k odzkoušení výroby.

[34] Není pravdivé tvrzení stěžovatelky, že Nejvyšší správní soud nevycházel z platných a účinných právních předpisů. Z odkazovaného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že Nejvyšší správní soud vycházel z ustanovení citovaných výše, neshoduje se však s tím, jak je stěžovatelka vykládá. Stěžejním je odlišný náhled na význam slovního spojení *při uplatnění podpory formou výkupních cen* v bodě 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009. Stěžovatelka je evidentně chápá jako součást podmínky *vyrábět a dodávat elektřinu* (relevantní část ustanovení zní: *den, kdy výrobce začal ... vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen*), Nejvyšší správní soud však vysvětlil, že slovní spojení *při uplatnění podpory formou výkupních cen* a *při uplatnění podpory formou zelených bonusů* pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. V prvním případě je podmínkou *vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*, ve druhém *začít vyrábět elektřinu*. Právě proto uzavřel, že výklad stěžovatelky fakticky rozšiřuje okruh podmínek, které by výrobní elektřiny musela splnit, aby byla hodnocena jako uvedená do provozu v roce 2010.

[35] Stěžovatelce již také vysvětlil, proč jeho argumenty nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1051/2015. Stěžejním závěrem Nejvyššího soudu bylo, že ke splnění podmínky dodávání elektřiny do elektrizační soustavy podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 nemůže dojít jednáním, které není v souladu s právem. Při prvním paralelním připojení však dochází k legální dodávce elektřiny, což nynější věc od případu řešeného Nejvyšším soudem zásadně odlišuje. Otázkou, zda prvním paralelním připojením může dojít ke splnění podmínky *vyrábět a dodávat elektřinu*, se Nejvyšší soud specificky nezabýval.

[36] S výše uvedeným souvisí také stěžovatelkou sporovaná citace z komentáře k § 52 energetického zákona (EICHLEROVÁ, Kateřina et al. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. § 52). Není pravda, že by Nejvyšší správní soud komentář nějakým způsobem dezinterpretoval. Odkazem na něj podpořil výlučně závěr, že při

prvním paralelním připojení v praxi dochází k legální dodávce elektřiny; to je v komentáři výslovně uvedeno. Nikdy netvrdil, že by komentář obsahoval názor, dle kterého prvním paralelním připojením dochází ke splnění podmínek bodu 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009. Je to tedy naopak stěžovatelka, kdo z odkazu na komentář dovozuje něco jiného, než co jím bylo míněno a jak byl koncipován.

[37] Soud nadále setrvává na svém názoru, dle kterého je v projednávané věci nezbytné přihlédnout ke stanovisku Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 10. 2010. To vykládá bod 1.9 cenového rozhodnutí 4/2009 tak, že: *„za den uvedení výroby do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) ... lze označit pozdější z termínů ‚účinná‘ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výroby k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením Protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou PDS.“* Také podle tohoto stanoviska, které je veřejně dostupné, by tedy podmínka *vyrábět a dodávat elektřinu* byla splněna již realizací prvního paralelního připojení poté, co provozovatel výroby získal příslušnou licenci pro výrobu elektrické energie.

[38] Stěžovatelka v kasační stížnosti naráží na závaznost výkladu podaného touto formou, v podstatě nijak však nerozporuje související odůvodnění rozsudku sp. zn. 4 As 257/2017. Soud již vysvětlil, že stanovisko je svou povahou autentickým výkladem, a jasně vycházel z toho, že pokud takový výklad není součástí právního předpisu, není obecně právně závazný. Nelze nicméně přehlížet, že se stále jedná o výklad státního orgánu, který je nadán pravomocí stanovovat výkupní ceny podle § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, a jeho výkladové stanovisko, byť neformální, tedy nějakou váhu má a lze z něj usuzovat na účel a smysl vykládaného ustanovení.

[39] Bez relevance také není, že uvedený výklad byl potvrzen stanoviskem vydaným v době (18. 1. 2018), kdy již byl Energetický regulační úřad zákonem výslovně zmocněn ke zveřejňování výkladových stanovisek k ustanovením právních předpisů v oblasti své působnosti [§ 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona].

[40] Soud taktéž setrvává na tom, že stanovisko ze dne 27. 10. 2010 založilo žalobkyni legitimní očekávání, že sporné ustanovení bude vykládáno právě popsáním způsobem (v podrobnostech viz rozsudek sp. zn. 4 As 257/2017). Žalobkyně tedy jednala v oprávněné důvěře v to, že podmínky pro uvedení elektrárny do provozu splnila již v roce 2010, a jejímu jednání by měla být poskytnuta právní ochrana.

[41] Stěžovatelka má sice formálně pravdu v tom, že ji nezavazuje výklad jiného orgánu, to však z pohledu legitimního očekávání žalobkyně není podstatné. Klíčové je, že výklad podal orgán veřejné moci, který má působnost právě v oblasti regulace fotovoltaických elektráren, a šlo o výklad jeho vlastního právního aktu. Jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě *„je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Důvěra jednotlivce v rozhodovací*

pokračování

činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Princip dobré víry pak působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ (náleze ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. I. ÚS 2086/17, věc FINE DECORATING, bod 27).

[42] Poukaz stěžovatelky na smysl a účel zákona není soudu zcela jasný. Pokud jím však měla na mysli, že citovanou úpravu je třeba vykládat tak, aby byla pro stát (potažmo koncové spotřebitele) ekonomicky co nejvýhodnější, jedná se pochopitelně o zcela mylný argument. Smyslem a účelem vykládaného ustanovení je určit pravidla pro poskytování podpory fotovoltaiickým elektrárnám v intencích zákonné úpravy. Je to přitom zákonodárce, kdo posuzuje jednotlivé zájmy ve hře (zejména vyvážení finanční podpory obnovitelných zdrojů energie na straně jedné a ekonomické proveditelnosti na straně druhé) a určuje, jaký budou mít význam. Přijatá pravidla jsou výsledkem této úvahy a podrobněji je specifikuje Energetický regulační úřad v cenových rozhodnutích. Takto nastolený stav nelze výkladem jednostranně vychylovat ve prospěch jednoho z relevantních zájmů.

[43] Pro úplnost soud dodává, že poukaz stěžovatelky na vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu specifikované v bodě 10 tohoto rozsudku je pro věc nepodstatný, neboť se jedná o předpisy účinné od 1. 1. 2013, respektive od 1. 6. 2016, jak správně podotýká žalobkyně. Stěží si tedy lze představit, že by tyto předpisy mohly mít význam pro výklad pravidel účinných v roce 2010 a posuzovaných v souvislosti s domnělým porušením předpisů žalobkyní v roce 2012.

V. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[45] Žalobkyně měla ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí tak náleží náhrada nákladů řízení vůči stěžovateli.

[46] Důvodně vynaložené náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce žalobkyně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů zástupce za jeden úkon právní služby činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně se dále zvyšuje o daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč.

[47] Soud neuznal jako důvodně vynaložený náklad odměnu a hotové výdaje zástupce spojené s tvrzenou poradou s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], neboť konání této porady nebylo doloženo.

[48] Stěžovatelka je povinna žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč (3 100 Kč + 300 Kč + 714 Kč) k rukám jejího zástupce Mgr. Erika Kolana, LL.M. Eur., ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[49] Stěžovatelka úspěch ve věci neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu